Був собі дід. Пішов він у ліс та й згубив рукавицю. Лежить рукавиця. Коли це біжить мишка й побачила.

— Що воно таке розчепірилось? — Нюхнула, заглянула: нічого там усередині, добре, тепленько, щільненько. "Се мені буде за хатку!" — подумала мишка. Улізла та й сидить.

Коли це стриба жабка. Надибала рукавицю, побачила, що вона ворушиться, та й питає:

— Хто тут такий?

А мишка озивається:

— Я мишка-стреботушка, а ти хто?

— Я жабка-стрекотушка. Прийми й мене.

— Ну йди, жабко: будем укупі сидіти!

Влізла й жабка. Сидять удвох.

Коли це біжить зайчик. Угледів рукавичку, угледів, що там щось сидить, та й питає здалека:

— А хто тут такий?

А йому й гукають з рукавички:

— Я мишка-скреботушка! Я жабка-скрекотушка! А ти хто такий?

— Я зайчик-лапанчик. Прийміть і мене.

— Ну йди!

Уліз і зайчик. Сидять утрьох.

А тим часом дід оглядівся, що нема рукавиці, та й вернувся. Бачить — лежить рукавичка, а в ній щось ворушиться, та ще й не одно. "Еге, стривай же,— думає дід,— я теє все й заберу!" Схопив швиденько рукавицю, зав'язав мотузочком і причепив собі до пояса. От всі троє й заметалися!

— От тепер край! От тепер ми пропали! — мовить зайчик.— Бідна наша голівка! — І став плакати.

— Та стривай,— каже мишка.— Чого там уже так зараз і умлівати? Не плач! Якось-то буде... Треба ради шукати при лихій годині, а не плакати!

— Якої ради,— пита зайчик, а сам усе лапкою слізки втирає.

— А ось побачиш,— каже мишка. Та спустилась наспід у рукавичку і почала дірочку прогризати. Гризь, гризь... І прогризла.

— Тікаймо,— каже,— тепер! — І вискочила. А за нею й жабка, а за жабкою й зайчик.

Тільки що вискочили, зайчик як побіг, як побіг, то тільки лапки замелькали! А жабка з мишкою розглядаються, де це вони опинилися та куди їм податися. Жабка й каже до мишки: "Ходім до мене, мишко, будем у мене жити". Та й повела мишку до свого болота.

— Ось побачиш,— каже,— як тут гарно! Яке хороше болото!

— Е,— каже мишка,— кому гарно, а кому й ні! Тобі гарно, а я до такого не звикла... Бувай здорова!..

Та й побігла собі. Бігла, бігла, та аж у село забігла. Там жила вона в козака на току, у клуні, в снопках, жила і в бабиній хижі — у буханчиках дірки прогризла, а тепер, може, і у вас у комірці або в хаті, десь у куточку, в нірці оселилася; як побачите її, то розпитайте, як то воно було з тією пригодою, з рукавичкою...